Mizah

Halk partisi İzmirde halkla karşı karşıya..

HALKA VERİR TALKINI!...

FIKRALAR

NUTUK

Nutukların moda olduğu son haftalarda bir C.H.P. li bir meydanda halkı başına topladı:

— Size iki dakikalık bir sözüm var, dedi. Fazla sürmez...

Ve başladı konuşmaya. İki saate yakın konuştu.

O çekildikten sonra bir D. P. li çıktı:

— Biraz evvel konuşan vatandaş, sözünü tutan ilk C.H.P. lidir. Hakikaten iki dakika konuştu. Fakat bize iki saat gibi geldi!

DELİ !

Tımarhane gardiyanlarından biri koşa koşa Bakırköy karakoluna geldi.

— Bir deli kaçtı, dedi. Görürseniz yakalayın!

Komiser sordu:

— Nasıl adamdı?

— Kısa boylu, zayıf bir adam. Ağırlığı da 150 kilo kadar var.

Komiser hayret etti:

— Nasıl olur! Hem zayıf, hem 150 kilo!

Gardiyan omuz silkti:

— Belli olmaz ki, bayım. Deli bu!

AKILLI

Nasrettin Hoca bir gün vaaz verdikten sonra cemaate:

— Cennete gitmek istiyenler ayağa kalksın! dedi.

Herkes kalktı, yalnız biri oturmakta devam etti. Bu sefer Hoca:

— Cehenneme gitmek istiyenler? diye sordu.

Kimse ayağa kalkmadı. O zaman Hoca Nasrettin, cennete gitmek üzere ayağa kalkmıyan adama sordu :

— Sen cennete mi, yoksa cehennemi gitmek istiyorsun?

Öteki zavallı boynunu büktü:

— Hiç birine, hocam. Ben burada kalmak istiyorum!

GÜNAH

Mığırdıç günah çıkarıyordu. Kızarıp bozardı, nihayet, Artinin karısını öptüğünü itiraf etti.

Papaz sordu:

— Demek öyle ha, Mığırdıç? Peki, bir kere mi öptün, bir kaç kere mi?

Mığırdıç acı acı güldü:

— Ben buraya itirafa geldim, papaz hazretleri, öğünmeye değil!

YARIŞ

Veliefendi çayırının yandığı gün, hâdiseden evvelki son koşu esnasında iki kişi konuşuyordu:

— Üzerine beş yüz lira yatırdığım at nerede, göremiyorum...

— Bilmem vallahi. Ben öndeki ilk altı atı takip ediyorum.

OH OLSUN !

Vurguncu göbeğini sıvazlayıp burnunu karıştırırken arkadaşı:

— İsmail Tıngır - mıngıroğlunu tanırsın değil mi? diye sordu.

— E, evet, tanırım, ne olmuş?

— Dün apandisitini almışlar.

Vurguncu acı acı gülümsedi:

— Oh olsun keratava. Enayi, karısının üstüne yazdırsaydı!

MANZARA

Filistine gidip gelmişti. İsrailliler in (yani bizim sabık Mişon ve Salamonların) orada bezirgân zihniyetiyle Amerikan zihniyetini nasıl telif ettiklerini anlatıyordu :

— Birader, öyle bir otelde kaldım ki, penceremden dünyanın en güzel manzarası görünüyordu: Dağ, taş, ova, deniz, göl, nehir... Manzara derim sana. Fakat bir dakikadan fazla seyredemedim.

— Neden? diye merakla sordular.

— Neden olacak! dedi. Otelin sahibi öyle bir çıfıt ki pencereye kepenk yaptırmış. Yanında bir kutu var. Oraya on lira atınca kepenk kalkıyor, beş dakika sonra tekrar kapanıyor. Manzarayı doya doya seyretmek için para mı dayanır!

DERT

Kulak ve boğaz mütehassısı muayenehanesine gelen kadınla erkeğe sordu:

Erkek hemen atıldı:

— Karımdan. Kulağından rahatsız galiba.

— Kulağından mı rahatsız? İşitmekte zorluk mu çekiyor?

Adam içini çekerek cevap verdi:

— İşitmesine işitiyor, efendim. Fakat söylenenleri dinlemiyor!

ACELESİ NE?

Maşallah, üstad filozof Rıza Tevfik, seksen yaşını buldu.

Geçen gün yeni bir tâbi onun eserini basmak istediğini söylüyor ve şöyle de bir mazeret ileri sürüyordu:

— Eserlerinize baha biçmenin imkânı olmadığını bilirim üstadım. Fakat ben maalesef fazla bir ücret takdim edemiyeceğim. çünkü yeniyim...

Üstad, başını salladı:

— Pek alâ, pek alâ. Siz eskiyinceye kadar beklerim...

TİCARET

Mişon tezgâhını kurmuş, mallarını yığmış, işe başlıyordu. Anadoludaki müşterilerinden birine hemen şöyle bir mektup yazdı:

— «Yeni mallarimiz yeldi. Nümunesini yönderdiğim kumaşin metorasını size 9 liradan bırakırım. Cevap almadığım takdirde 8 liradan istediğinize hükmedeceğim. Vakit kaybetmek âdetim olmadığı için, teklifinizi şimdiden kabul ediyorum ve naminiza bir top yonderiyorum.

Saygilârimlâ:
Mişon Dalâvereci»

PAZARLIK

Alış-verişe pek alışmış olan iki tüccar konuşuyorlardı:

— Haber aldım: Müthiş nezlen varmış, birader. Bunun için sana ne takdim etsem acaba?

— Hiç zahmet etme azizim. Mukabilinde bir şey istemeden sana hediye edebilirim!

PERİ

Son sayısı

Kapışılıyor. Siz de aldınız mı ?

Cilt: 7 — Sayı: 163 FİATI 25 KURUŞ. 19 Ağustos 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

PEMBE KİTAP

HÜKÛMET seçim hakkında (kül) teşkil edecek bir eser meydana getirmiş. Biz, görmedik ama (Pembe Kitap) ismini taşıyan bu «câmia» da demokrasi ve seçimler hakkında ne aranırsa bulunuyormuş. Eski yeni kanunlar, tasarılara, pek çok memleketlerin seçim tarihleri, seçim şekilleri, seçim propagandaları... ilh.

Eğer kitabı vücude getirenler tam mânâsiyle bir seçimnâme yapmak arzusunda iseler, mutlaka tanınmış seçim kahramanlarının da resimleri konulmuştur. Yalnız bu değil. Geçmiş devirlerdeki seçimlerde kullanılan hileli sandıkların da resimleri konulmalı ve müteharrik bölmeler gösterilmelidir. Bu şekilde basılacak olan «Pembe Kitab»ı okuyanların memleketimizin bu seçimlerle 41 sene nasıl dayanabildiğine şaşmamalarına imkân yoktur.

Seçimlerde partilerine sadakat gösterenlerin resimleri de ihmal edilmemelidir. Malûm olduğu üzere iktidar partisi lehine cânen, bedenen ve kol kuvveti ile çalışarak muhaliflere tos vurmak, falaka çekmek, sırtına binmek gibi «sadakat ihzar» eden zevattan hiç birinin burnu kanamamış; bütün bu meseleler su üzerine yazılan nakışlar gibi bozulup gitmiştir.

Bu cihetleri de adamakıllı belirtmeli ki 1950 seçimlerinde muvaffakiyet temin edilebilsin.

Şikâyete gelince Nasrettin Hoca fıkrası hatıra gelir:

— Hoca! demişler. Senin inek benim ineği boynuzu ile vurdu öldürdü.

Hoca:

— Hayvandır! demiş... Ne bilsin?

Şikâyetçi atılmış:

— Yanlış söyledim. Benim inek seninkini öldürdü.

Hoca:

— Öyleyse... Şu raftaki kara kaplı kitabı alıversene bakayım.

Biz buna yalnız «Pembe kaplı kitap» diyeceğiz... O kadar.

DEMOKRASİ DÜNYASINDA YENİ PARLAYAN BİR YILDIZ

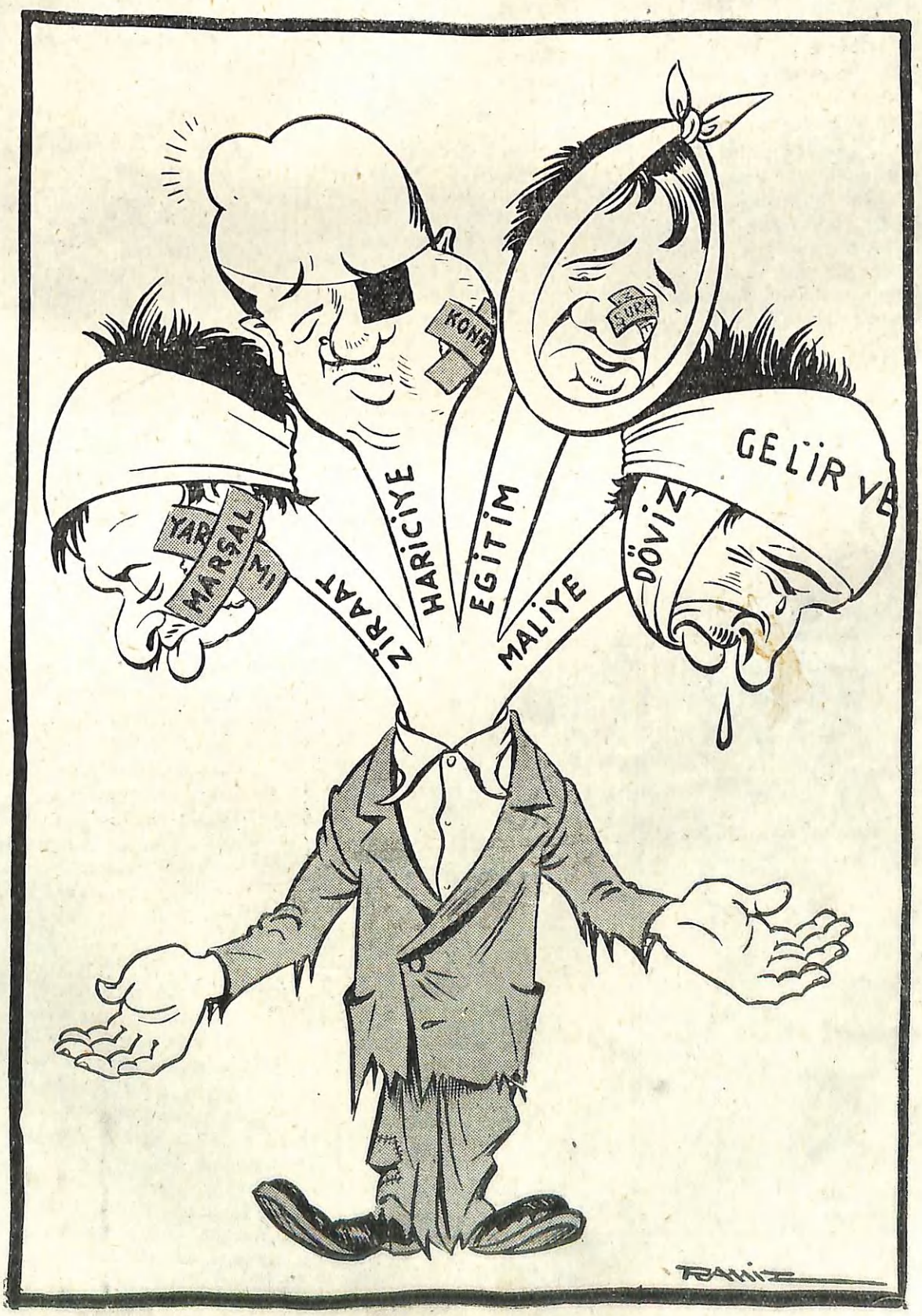

Arkamdan söylenenler

Ertuğrul Şevket

İnsanın bir hiç, bir incir çekirdeği doldurmaz, pestenkerâni meseleler yüzünden düşman kazandığını, pisi pisine isminin kötüye çıktığını hiç düşündünüz mü?

Eski bir arkadaşım vardır; iyidir, hoştur ama, kadına karşı zaafla dolu bir benlik taşır. Bu yüzden ne badireler atlatmamış, dayaklar yememiş, karakollara düşmemiştir. Nasihat, tehdit filân onu bu huyundan geçirememiş, kadınlarla bir türlü normal münasebet kuramamıştır.

Bir gün, yakın akrabamdan, üstelik güzel bir kadınla bir ziyarete gidiyorduk. Bir de ne göreyim? Bizim arkadaş gelmiyor mu? Daha elli metre ilerdeyken gözlerinin ışıl ışıl ışıldadığını farkettim. Kızı tanıştırsam, sonu rezalet... Tebelleş olacak, akraba arasında on paralık kredim varsa, hepsini mahvedecek.. Hemen kızın koluna girdim, karşı kaldırıma geçirdim. Durur mu hiç? O da bizim tarafa pertav ediyor.

— Gel, taksi!

Oh! Belâlar mübarekinden kurtulduk.

Öyle zannetmiş ve sevinmiştim. Fakat ertesi gün kime, hangi dosta rastlasam bir serzeniş, bir ima:

— Vay beyim, maşallah! Burnunuz Kaf dağlarında serinliyormuş artık. Eski arkadaşlara selâm bile vermeye tenezzül etmiyormuşsunuz!

O gün, bugündür, ne kadar pireli, vesveseli tanıdığım varsa hepsinin arasında, indinde: «Burnu büyük adam!» oldum, işin içinden çıktım!

★

Talih kuşu, neye, kime, ne zaman konacağını söyler, evvelden haber verir mi hiç? Bir gün gazeteyi açtım; bir sınıf arkadaşım, bilmem ne bakanı olmuş.

— Allah versin!

Dememize kalmadı, işittik ki; İstanbula gelmiş. Ziyaretine gittim. Şöyle, göz aşinalığım olan bir zat da Bakanı bekliyordu: çok mühim bir işi varmış, rica edecekmiş, mesele Bakanın: «He!» demesine bağlıymış.

Belki eski dostluğumuza hürmeten, belki her hangi bir menfaat için kendisini görmeğe gelmediğimi bildiğinden evvelâ beni kabul etti.

Vay efendim, vay! Meğer ben ne aşağılık, ne eyyam ağası imişim. Herif, nerde görse yanındakini dürtüklüyor, parmağını uzatarak beni gösteriyor:

— İşte, diyor, dalkavuk! Tipik bir dalkavuk!

★

Bir içki sofrasındaydık; Bir felsefe doçenti, falı ilim zaviyesinden mütalâa ediyor, falcıları âlimlik payesine kadar yükselten bir nazariye ileri sürüyordu. Sözlerini, bir fantezi olarak dinlediğimi söylediğim dakikadanberi ismim: «Cahil!» oldu.

★

Bir tanıdık vardır: Hesabını kitabını bilir cinsinden olmaması bir yana, dehşetli de unutkandır. Her rastlayışında yarın verilmek üzere iki buçuk lira ister. Bir, iki defa arzusunu yerine getirdim. Baktım ki: Bizim zavallı iki buçuk liracıklar avdet etmiyor, postayı kesmeyi kararlaştırdım. Şimdi, ötede beride söylenip duruyormuş:

— O, mu? Onu siz bana sorun: Dünyada bu kadar cimri, bu kadar hasis bir adam görmedim ben!

★

Kavga çıkartmadan rakı içmeyen bir arkadaşla meyhaneye gitmeye tövbe ettiğim günden beri hakkımdaki müşahedesi kat'ileşmiş: Ben sarhoş, ayyaş herifin birisiymişim!

Bunlar, bildiklerim. Ya, bilmediklerim? kimbilir, kimler benim için daha ne sıfatlar bulup tevcih ediyorlardır?

Bereket devlet memuru değilim. Belki, o zaman dost sofralarında irtikâp ve irtişama ait fıkralar anlatılırdı!

MUHALİF PARTİLER ARA SEÇİMLERE GİRMİYORLAR..

— Aman ne rahat gidiyorum, seçim dediğin de böyle olur!

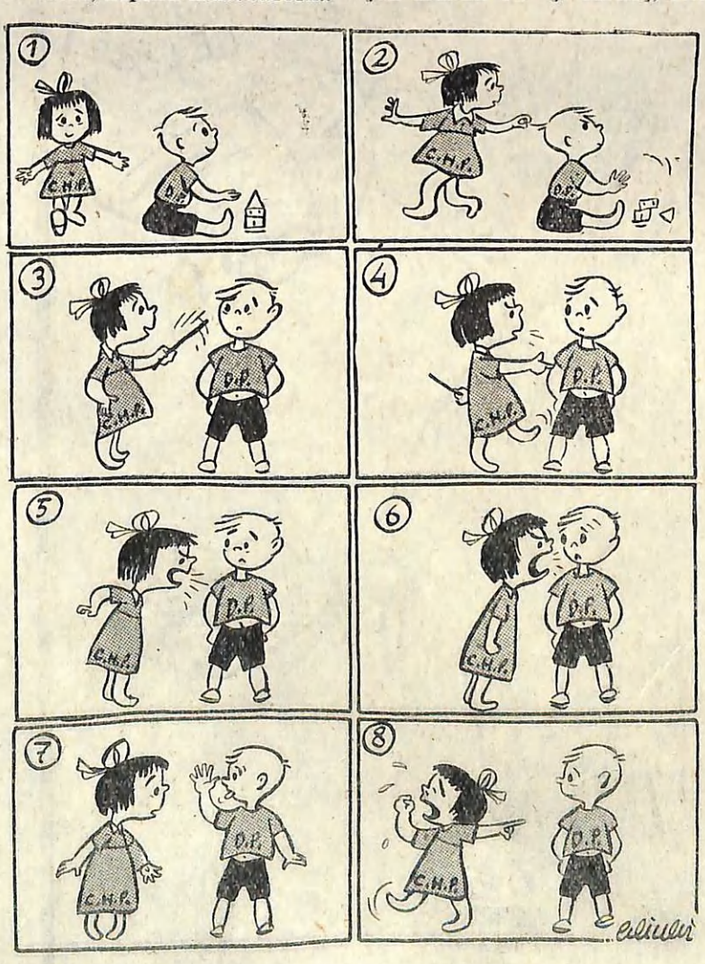

Bir senelik masal!

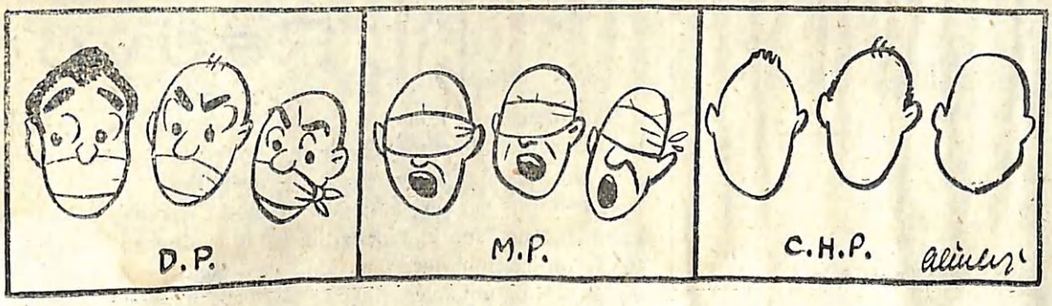

FARK!

Tek keramet

Sözün Kısası

Erbâbına sor memleketin kârı zirâat
Etrâfa nazar kıl ne zirâat ne sınâat
Altında maâdin yatar üstünde meşâcir
Tedkîk edemez bunları bir merd-i şecâat
Âlât-ı zirâiye modern oldu diyorlar
Sâhibleri lâkin bütün erbâb-ı bidâat
Hâlâ sürüyor tarlayı bir tahta sapanla
Mahkûm-ı kader bir yığın eshâb-ı kanâat
Tekrâr ediyor bildiği evrâdı Günaltay
Bir başka duâ bekliye dursun bu cemâat
Miskal ile yardım geliyor müttefikînden
Zâhir edecekler bize cennette şefâat
Şef sistemi derler ki nihâyet bulacaktır
Yıllar geçiyor vurmadı bir türlü o sâat
Kanûna hilâf olsa da düstûr-ı ameldir
Bilcümle mesâilde ül-il-emre itâat
Zannımca Ozan devrimizin hâl-i melâli
Tasvîr edilir bir kısacık sözle fecâat

AKILLI OZAN

Fıkralar

MİLYON

Arkadaşına uzaktan birini göstererek:

— Şu adamı görüyor musun? dedi. Hep milyonlarla oynuyor.

— Yok canım! Hiç de öyle milyonere benzeyen hali yok...

— Yoktur: bakteriyoloğdur çünkü. Milyonlarla mikropları sayar.

DÜN VE BUGÜN

— Bugün günlerden ne?

— Bilmem. Dur gazeteye bakayım.

— Nafile zahmet etme. Dünkü gazete o.

OLGUNLUK

İmtihanda sordular:

— Türkiye Avrupaya ne gibi ham madde ihraç eder?

Çocuk kemali safiyetle cevap verdi:

— Tetkik heyetleri, efendim. Bunlar giderler, sonra olgunlaşıp gelirler.

İtfaiye kumandanı Mehmet paşa

İtfaiye kumandanı Mehmet Paşaya ait çok fıkra vardır. Bunlardan merhumun zarif, nüktedan bir zat olduğunu görüyoruz. Hatırımıza gelen enteresan bir fıkrasını anlatalım:

O zamanlar, bahriye neferlerine umumhane sokakları yasakmış. Buna rağmen cuma tatillerinde Galatanın mahut sokaklarında yakalananların sayısı yine birhayli yekûna baliğ olurmuş.

Bir cumartesi günü Galatada kömürcü sokağında yakalanmış bir bahriye neferini paşanın huzuruna getirmişler... Paşa gayet yumuşak:

— Evlâdım, yasak olduğunu bilmiyor muydun? demiş.

Bahriyeli:

— Biliyordum paşam ama, ne yapayım şeytana uydum.

Diye cevap verince, Paşa pür hiddet bağırmış:

— Ulan katır! Beni mi kandıracaksın? Allaha isyan edip Hazreti Adem'e secde etmemiş şeytan, senin gibi densize kodoşluk eder mi? Atın içeriye keratayı!..

YİRMİ YAŞINDAN YUKARI ÇOCUKLARA HESAP BİLGİLERİ..

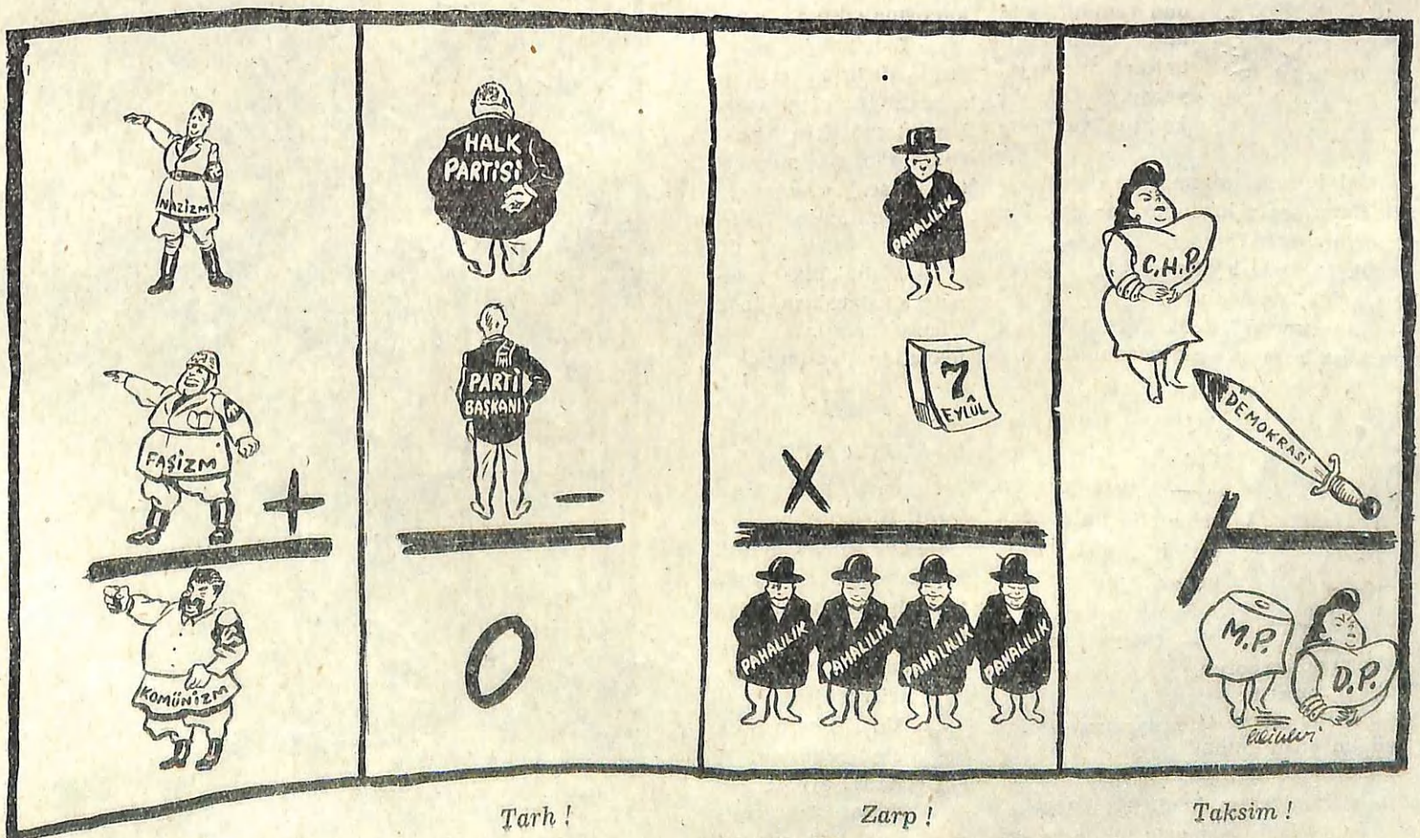

Cem! *Tarh!* *Zarp!* *Taksim!*

KÖYLERDE YİYECEK AZLIĞINDAN ŞEHİRLERE GİDENLER ÇOĞALDI

— *Şehirliler bizi kabul ederler mi?*
— *«Hacı ağalar para yemeğe geliyor» diye ederler!*

YİĞİTLİK

Çocuk, komşunun camını kırmış, tabanlarını kaldırarak kaçıyordu. Fakat komşu vaktinde yetişti:

— Gel buraya, yumurcak! diye haykırdı. Camı senin kırdığını gördüm. Bir de kaçıyorsun ha?

Çocuk baktı ki kurtuluş yok, yiğitliğe leke sürmek istemedi:

— Kim kaçıyor? dedi. Para getirmek üzere koşa koşa eve gidiyordum...

DELİL

Hâkim sanığa sordu:

— Hakkınızda iyi şehadette bulunacak birini gösterebilir misiniz?

Sanık hemen:

— Gösteririm, dedi. İşte şu polise sorun.

Polis itiraz etti :

— Ben bu adamı tanımıyorum bile.

Sanığın yüzü güldü:

— Görüyorsunuz ya, reis bey, on senedir İstanbuldayım, henüz bu polisin eline düşmemişim. Namuslu bir insan olduğuma delil değil midir bu?

İYİLİK

Memur patronun karşısına çıktı:

— Evlenmeye niyet ettim, dedi. Fakat, bugün aldığım maaşla evlenmeme imkân yok. Onun için, size minnettar kalacağım, eğer...

Patron onun lâfını kesti:

— Muhakkak minnettar kalacaksın, dedi. Çünkü maaşını arttırmaya hiç niyetim yok!.

■

ZOR MU?

Üç kadın konuşuyorlardı. Birincisi:

— On senelik evlilik hayatımızda karı-koca birbirimize bir tek fena lâkırdı sarfetmemişizdir, dedi.

İkincisi içine çekti:

— Ah! Keşke ben de böyle söyliyebilsem!

Üçüncüsü atıldı:

— Niçin söyliyemiyeceksin? Bak o nasıl söylüyor!

Radyoda

Radyomuzun konuşma ve temsillerinde bilmem, siz de benim gibi misiniz? İhtiyarım haricinde elim, hemen düğmeye gider. Bunun fena ve haksız bir itiyat olduğunun geçen akşam, davetli olduğum bir ahbap evinde farkına vardım: Fasıl sazından sonra spiker, sıra temsile geldiğini haber verdi. Misafirlik bu... Kalkıp düğmeyi çevirmeye utandım. Ve öyle harikulâde bir karagöz muhaveresi dinledim ki; bir daha radyo düğmesine el sürmeğe yedi ceddime tövbe ettim. Benim gibi bu olağanüstü yayınları ihmal eden okuyucularıma, zaptedebildiğim kısımları sunuyorum:

— Burası Ankara radyosu. Aziz dinleyicilerim. Şimdi radyofonize ve modernize edilmiş bir Karagöz oyununu sizlere öz dilimizle dinleteceğiz :

(Bir caz baterisinin rumba temposiyle Hacivat terennüme başladı)

— On kere demedim mi sana çıkma duvara!

Belediyemiz narh koyaca körpe hıyara... Ahh! Körpe hıyara!

(Küçük bir süküttan sonra Hacivadın sesi:

— Hello... Tanrı...

Öz kavramı dış kavranımd gerçekleşebilir süzme

Perde olmaz kültür gözün sezisel bilgi perde

Bu evren imgesini gözden g çirmektir

Nice karagözleri hiç etti d neysel öğrenim perde

(Hacivat devam etti): — S pına kadar eğlenen kişiler karşısında, genisel adamlar bakıtlarında, yani şu coşku ver toplantıda şenlik işlemine ba lamadan evvel yeri göğü yar

— *Komşular elbiselerimi ezberlediler. Artık sokağa çık mağa utanıyorum..*
— *Yani başka mahalleye mi taşınalım!*

Karagöz

dan Tanrıya yakarışlarımızla dilimizi süsliyelim.

Fodullar tatlanır fodulla söyleşiden
Delilerin gün geçirenleri deli gerektir

gibi seçkin bir beytin kırıtışına şu sevinç alanında her hali güzel, davranımları yakışıklı, bağlanımlı bir sevgilim, yas kaçıran bir arkadaşım olsa ve oldukça arap ve fars filolojisi bilse, bazı teknikolojiden de çaksa, biraz da müzikten ve şiirden şavullasa, o tatlı tatlı söylese, bendeniz de ona güzel güzel karşılık versem, bu nedenlikle sayın bulunucular da şenlik alır olsalar... diyelim bu gece de Çalap işimizi doğru getire.. Darling bana bir eğlence.. darling bana bir eğlence... yetişin!»

(Malûm kavgadan sonra Karagözün tek başına tekerlemeleri parazitten zaptedilemedi).

Hacivat — Karagözüm, aramızda yarattığın bu fena durum..

Karagöz — Ulan yıkıl karşımdan, şimdi kafana bir odun korum.

Hacivat — Sayın Bay Karagöz, kişiliğinize yakışmaz. Barışalım.

Karagöz — Barışmam. İstersen Veliefendi çayırında yarışalım.

Hacivat — Karagözüm ben koşamam, bilirsin ya opyonomanım.

Karagöz — Bilirim, eski hayvansın...

Hacivat — Öylesi değil Karagöz. Afyon kullanırım. Tıkanırım, demek istedim.

Karagöz — Ulan orada koşanların hepsi afyonkeş.....

(Parazit çoğaldı, ancak bu kadar zaptedilebildi).

Raşit Rıza

Ticaret Bakanı Cemiyetimizde

Ticaret ve Ekonomi Bakanı Vedat Dicleli, eskilerin şâb-ı emred dedikleri cinsten genç bir adam. Allah, annesine, babasına bağışlasın, zeki mi, zeki... Halk Partisi, aklın yaşta değil, başta olduğunu isbat için bu sevimli delikanlıyı iş başına getirmiş olacak.

Bizim «Gazeteciler Cemiyeti»ni ziyaretinde bir hayli sıkıştırıldı amma, her suale bir cevap vermekte tereddüt etmedi, dinliyenlerin ağzını bir karış açık bıraktı!

Meğer İstanbuldaki ekmek buhranında hükûmetin hiç bir kusuru yokmuş. İstanbulun ihtiyacına yetecek kadar buğday veriliyormuş. İlle velâkin Fırıncılar Cemiyetiyle Belediye anlaşamadığından bugünkü vaziyet meydana çıkıyormuş. Teftiş ve murakabe faaliyeti bir intizama girseymiş, ne mükemmel netice alındığını o zaman görürmüşüz.

Hani tek parti zamanında korkmadan sırtına bindiğimiz bir müessese vardı :Belediye; işte çok parti devrinde de Halk Partisi Bakanları buna yükleniyor, Belediyenin vazifesini yapmadığını apaçık söylüyorlar.

Halbuki,, İstanbulun valisi, ayni zamanda belediye başkanıdır. Valiler, hükûmetin temsilcileridir. Vazifesini yapmıyan bir valiye nasıl muamele edileceğini demek genç bakan bilmiyor. Öyle olmasa bizimle ağız birliği ederek, Belediye hakkında atıp tutar mıydı?

— Halk Partisi devletçidir, fırınları devletleştirin!

Bu teklife, Bakan derhal itiraz ediyor.

— Yoo! İstanbullular iyi ekmek yesinler diye ben memurlarıma hamur yoğurtturamam!

Halbuki, İstanbullular, ucuz et alabilsinler diye, ayni Bakanlık İstanbulda geçen yıl tanzim satışı yaptırmıştı, icap ederse bu sene de yaptıracak. Peki, Bakanlık memurlarına kasaplık mı ettirmiş oldu veya olacak?!

Sayın Bakan, tıpkı bizim gibi yeni kelimeleri kullanacağı yeri bir türlü bilmiyor. İkide birde: «Sağlamasını temin etmeli!» deyip duruyor.

İstanbullular için hükûmet, elinden geleni yaptığı halde, Belediyenin hakkiyle çalışmaması yüzünden işlerin arap saçına döndüğüne, hükûmetin de bu vaziyet karşısında seyirci kalacağı anlaşıldığına göre, şimdi hemşerilerimizin sağlamasını mı temin etmeliyiz, yoksa ağlamasını mı?!

KAPI KULU

— *İstikbal hakkında çok parlak düşüncelerim var..*
— *Anlıyorum: Her halde elmas, pırlanta, mücevherat gibi parlıyan şeyleri seviyorsunuz!...*

SAKAL

Genç olduğu halde sakal bırakmasının sebebi herkesin merak ettiği bir şeydir. Geçen gün kendisi bu sırrı nihayet fâşetti:

— Bir gün berberde sıra bekliyordum. Yanıma bir alacaklım geldi. «Traş oluncaya kadar müsaade etmez misin?» diye sordum. Vadenin yaklaştığını düşünerek memnun bir tavırla: «Hay hay!» dedi. Bu sözünü iki şahitle tesbit ettiğim gibi yallah dükkândan çıktım. Zavallı hâlâ sakalımı kestireceğim diye bekliyor: Ben ömrümün sonuna kadar traş olmamaya karar vermiş bulunuyorum!

Ziraî Donatım Kurumunun yaptırdığı binlerce traktör çürük çıktı..

— İşe yaramıyan yirmi bin traktörü ortadan kaldırıyorlarmış.. Buna ne derler?
— Buna, ziraî kalkınma derler.

Hikâye

Bir Kaza

Yazan:
Vir gül

Eli, kolu sarılı, boynuna asılı görünce, içimden: «Eyvah!» dedim. «Bir arkadaştan daha olduk. Bizim Murat da demek evlendi de karısından dayak yedi!»

Nedense, yaralı, bereli birini görünce aklıma hep dayak gelir, dayak düşüncesi de kadınları akla getirir: Bu mevzu çok fazla mizah malı edildiği için olsa gerek. Hakikat hiç de böyle olmayabilir .

Netekim bizim Murad Beyzade'nin de kolunun sarılması, boynuna asılması başka bir sebeptenmiş.

Şüphemi açıkça ifade ettiğim zaman güldü:

— «Hayır!» dedi. «Karımın günahını aldın!»

— «Vay, sen evlendin mi?»

— «Hayır, canım. Evlenseydim her halde başıma bu hal gelmezdi. Karım dedimse yani, müstakbel karım, demek istedim. Elbette bir gün olup evleneceğim. Hep bekârlığın sultanlığını sürecek değiliz ya!»

— «Onu, bunu bırak da,» dedim, «sen, ne oldu, onu anlat.»

Anlattı:

? ? ?

Geçen sene yaz için Polonez köyüne gitmiştim. Bilirsin - belki de bilmezsin - orası bambaşka bir yerdir. Yağı, balı, çiçeği, meyvası bol bir yer.

İndiğim otel - daha doğrusu pansiyon - küçük bir evdi. Ev sahibi orta yaşlı bir kadın. Bir de on beş, on altı yaşında bir kızı var. Tabii, benim o taraflarda bezim yok, sen bilirsin. Allah helâlinden versin diye bunca sene bekledik, bundan sonra mı günaha gireceğiz! Başkasının karısı, kızı, tavuğu, pilici onun olsun...

... diyordum ama, gözüm de yine kızdaydı. Ama ne güzel yavruydu, bilsen! Sarı sarı saçlar, pembe pembe yanaklar, mavi mavi gözler... Dolgun bir vücut, şen bir kahkaha... Hele o bakışlar!

O baktıkça ben başımı öbür tarafa çeviriyordum... Başımı öbür tarafa çevirdikçe içimden bir daha bakmak arzusu geliyordu. Bu vaziyette insanın başı dönmez mi?

Evet, başım dönüyordu ama, irademi kullanıyor, kendimi kaybediyordum. Fakat bu ne azaptı, yarabbi!

Sabah kahvaltısında kız karşımda. Öğle yemeğinde kız karşımda. Akşam yemeğinde yine karşımda. Lokmaların boğazıma dizildiğini hissediyordum. Bir aralık aklıma şöyle bir şey geldi:

— «Acaba,» diyordum, «müşterilerin heyecandan iştahları kapansın da az yemek yesinler diye mi kadın mahsus böyle yapıyor?»

Fakat kadın öyle cömert bir hatundu ki böyle bir şeyi aklına getirmesine ihtimal yoktu. Bizi misafir gibi tutuyor, elinden gelen her şeyi yapıyor, en taze tereyağından günlük yumurtaya kadar her şeyin en iyisini yediriyordu.

Kız da öyle. Her işimizi görüyor, bize canla-başla hizmet ediyordu. Sabahleyin kahvaltıdan sonra yataklarımızı topluyor, akşam yemeğinden sonra tekrar düzeltiyordu. Ben, yemekten sonra biraz çıkıp koruda dolaşıyor, odama döndüğüm zaman yatağı düzeltilmiş, başucuna sürahiyle bardak konulmuş buluyordum.

Bir gece ben mi erken döndüm, omu geç kaldı, bilmem; odaya döndüğüm zaman kız içerdeydi. Lâmbayı yakmamış, ay aydınlığında yatağı düzeltiyordu. Beni görünce, gülümsiyerek:

— «Buyurun,» dedi. «Yatak hazır.»

— «Daha yatmıyacağım,» dedim. «Yorgun değilim.»

Berrak bir kahkaha ile güldü:

— «İnsan sade yorgun olunca mı yatar?»

Verecek cevap bulamadım, ben de kendimi zorlayarak bir kahkaha attım. Fakat onunkinin yanında benimki ne kadar sönük kalmıştı!

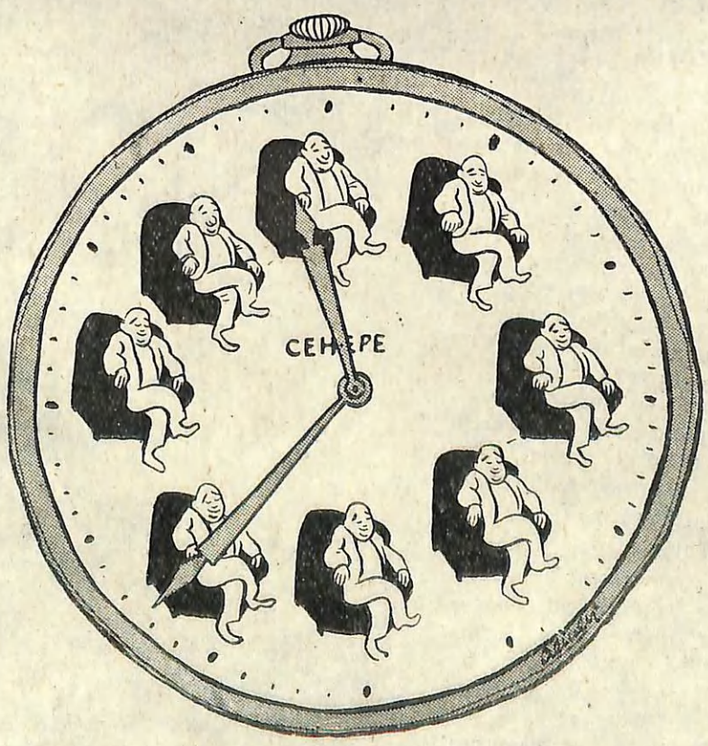

— Maşallah, İktidar, saat gibi çalışıyor !

Derin bir sükût oldu. Kız sürahiyi, bardağı, tabakları yerleştirdi. Perdeleri düzeltti, yorganı açıp bir köşesini üstüne kıvırdı. Odanın içinde gitti, geldi; bir eksik var mı, gibilerden baktı. Sonra:

— Başka bir emriniz?» diye sordu.

— «Estağfurullah,» dedim, «teşekkür ederim.»

Kapının önünde durmuş, onun gitmesini bekliyordum.

Gitmedi:

— «Bir şey istiyor musunuz?» diye tekrar sordu.

— «Hayır,» dedim. «Hiç bir şey istemiyorum,»

— «Hiç mi...» dedi. «Benden hiç bir şey istemiyor musunuz?»

Tekrar: «Hayır,» dedim. «Hiç bir şey istemiyorum.»

Durdu. Sonra:

— «Allah rahatlık versin,» diyerek çıktı.

Ondan sonra bir müddet daha kaldım. Sonra döndüm.

Bu anlattığım geçen seneydi. Bu sene bir yere gitmedim. Tarlabaşında bir odadayım. Ara sıra Boğaz gezintisi yapıyorum. Yazdan istifadem bu kadar.

⁂

Bizim Beyzade kolunun hikâyesini unutmuş gibiydi.

— «Peki ama» dedim. «Kolunla bunun ne alâkası var?»

O zaman acı acı güldü:

— «Var, azizim,» dedi. «Var! Dün, yeni aldığım ufak bir tabloyu duvara asmak için sandalya üzerine çıkmıştım. Bir elimde keser, bir elimde tabloyla çivi, yukarı doğru uzanırken, birdenbire - nasıl oldu bilmiyorum - aklıma Polonez köyündeki kız, o mehtaplı gece ve konuştuğumuz sözler geldi. Kulaklarımda: «Hiç mi... Benden hiç bir şey mi istemiyorsunuz?» sözleri çınladı. O zaman anladım... Kızın ne demek istediğini işte o zaman anladım ve... başım döndü, yuvarlandım. Kaçırdığım fırsatın arkasından bakarken yüzü-koyun kapaklandım.

! ! !

Murat Beyzadenin yüzüne bakakalmışım. Ben onun sersemliğine içimden gülerken o benim yüzüme bakarak, aklınca, zeki bir kahkaha attı:

— Kız ne demek istemişti, anlamadın mı?

Çömezin Röportajları:
163
Çömez Çömezle Konuşuyor...

Çizen : RAMİZ

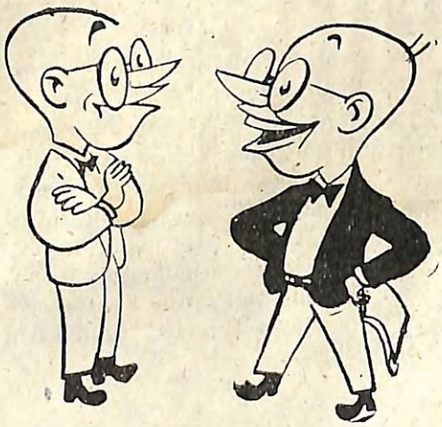

— Biz bize benzeriz neyi anlatır?
— Hepimizin aynaya bakmadığımızı!

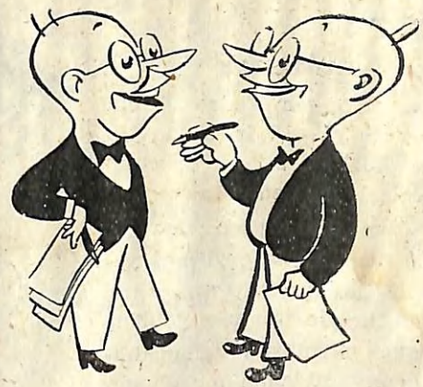

— Durmayalım düşeriz niçin söylenmiştir?
— Halk Partisinin bir gün Sırat köprüsünü geçeceği bilindiği için!

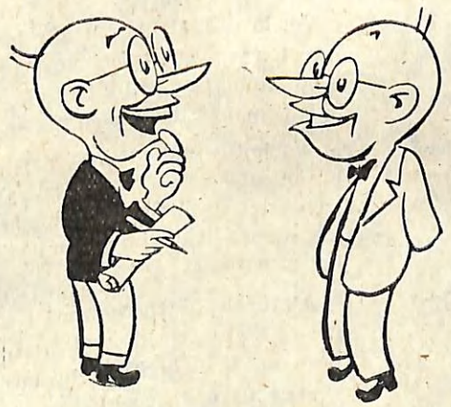

— Dayan başarırsın niçin söylenmiştir?
— Halkın senelerce meşakkate dayanması için!

— Köylü efendimizdir niçin söylenmiştir?
— Vergi tahsilâtını kolaylandırmak için!

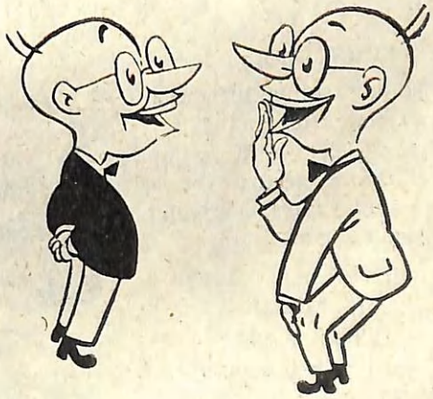

— Yurtta barış cihanda barış niçin söylenmiştir?
— Bacak bacak üstüne atıp oturmak ve keyif çatmak için!

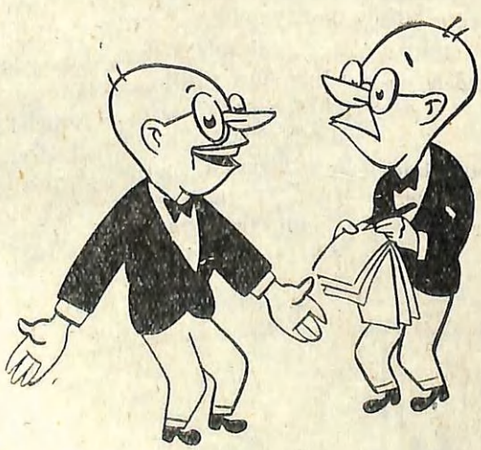

— Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için nedir?
— Tek partinin rüyasıdır!

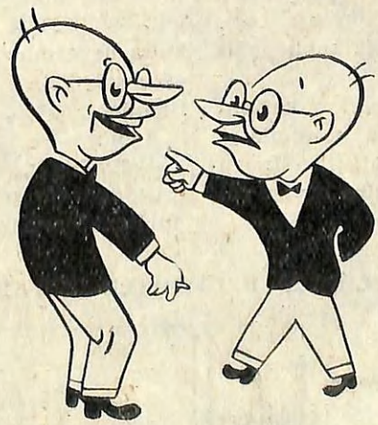

— Vatandaş yerli malı kullan, niye demişler?
— Ricalin almadığı Sümerbank kumaşlarını halka satmak için!

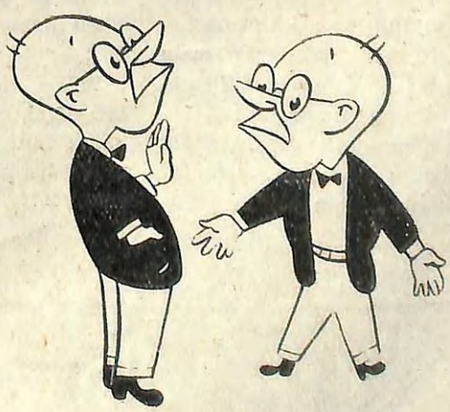

— Egemenlik ulusundur niçin söylenmiştir ?
— Ulus gazetesi (Hâkimiyeti milliye)yi aldığı için!

Süzgeç:

TANINMAK

Ticaret Bakanı Vedad Dicleli, Parkotele gitmiş, francala vermişler. Bakan, bunun sebebini şu sözlerle izah ediyor:

— Beni tanımıyorlar da..

Taksiye binmiş, bir liralık yere şoför iki lira istemiş. Tabii sebebi, Bakanı tanımadığından.

Bakan, kendisini tanımadıklarından memnun mu oluyor, yoksa şikâyet mi ediyor? Orası belli değil. Eğer memlekette mutlak surette tanınmak istiyorsa, hazır elinde imkân varken, bir, iki karar alıversin. Bak o zaman nasıl meşhur olur!

Aramızda Recep Pekerle Atıf İnanı tanımayan var mı?

FIRINCILAR

Ekmek buhranının lüzumsuz ve yersiz olarak ortaya çıktığı anlaşılıyor. Belediye, Fırıncılar Cemiyetine diş geçiremiyor; o da, istediğini yapıyor, istediği gibi hareket ediyor.

Peki, diyeceksiniz, belediye yok mu? var. Müfettişleri yok mu? Var. E, bunlar var olunca, ekmek nasıl yok oluyor?

Anlıyamadık ki.. Belki bu işe de rüfailer karışır amma, tam ara seçimlerin arifesinde bu işlerin arap saçına dönmesine ne demeli? İster misiniz Halk Partililer, bunun günahını muhalefete yüklesinler?!

Şehirli çocuk — Tiyatronuz, sinemanız, futbol sahanız, dans salonunuz yok da ne ile eğleniyorsunuz?

Köylü çocuklar — Radyoda öten çocuk gulübü ile!

İŞE YARAMIYAN KİM

Bir Ankara haberine göre, 1950 yılında yapılacak genel nüfus sayımı hazırlıklarına devam edilmekteymiş ama, daha 1940 a ait neticeler tabedilememiş, 1945 sayımının tasnifi henüz tamamlanmamış. Buna sebep, tasnife esas olan kartonların ithaline imkân yokmuş; Sümerbank'ın ima lettiği kartonlar da işe yaramıyormuş:

Bu haberden biz şunu anladık:

Yalnız Sümerbankın kartonları değil, bir sürü masrafla ayakta tutulan İstatistik Umum müdürlüğü de galiba bir işe yaramıyor?!

ŞECERE

Muizle Agop asalet yarışına çıkmışlardı. Muiz :

— Bizim ailesi çok yüksek tabakadan yelir, diyordu. Tâ Musa peygamberin aşiretinden çıkmışız. Ya siz kimlerden yelirsiniz?

Agop:

— Biz hiç kimsecikten gelmoruz, diye cevap verdi. Biz kendiliğimizden çıkmışızdır!

Cemiyet Hayatı:

ÇAĞIRI

Millî Kalkınma Partisi Başkanlığından:

Aynalıkavak şubemiz önümüzdeki pazartesi günü törenle açılacaktır. Bu münasebetle parti mensuplarımıza bir kuzu ziyafeti verilmesi idare heyetimizce kararlaştırılmıştır. Davetlilerin çatallarını, kaşıklarını beraber getirmeleri lüzumu ilân olunur.

BALO

Yeşilay Cemiyeti tarafından Ağustosun 20 nci cumartesi akşamı, Moda Denizcilik Kulübünde bir balo tertip edilmiştir.

Memleketin tanınmış saz ve söz bütün sanatkârlarının da iştirak edecekleri bu balonun pek parlak olması için her türlü tertibat alınmıştır.

Alaturka büfe, Neyzen Tevfik ve Çallı İbrahim; alafranga büfe de Leblebi Mehmet tarafından idare edilecektir.

SİYASİ TOPLANTI

Hiç bir partiye girmemiş olanlar tarafından dün şehrimizin büyük bir lokantasında bir toplantı yapılmış, partiler tarafından fikir mücadelesi ünvanı altında ileri sürülmüş lâkırdılar gözden geçirilmiştir. Neticede, tarafsızlar, bugünkü vaziyetlerinin devamına karar vermişler ve hiç bir partiye girmemek için yemin etmişlerdir.

KÖYLÜNÜN DEĞİŞMİYEN REFAHI!

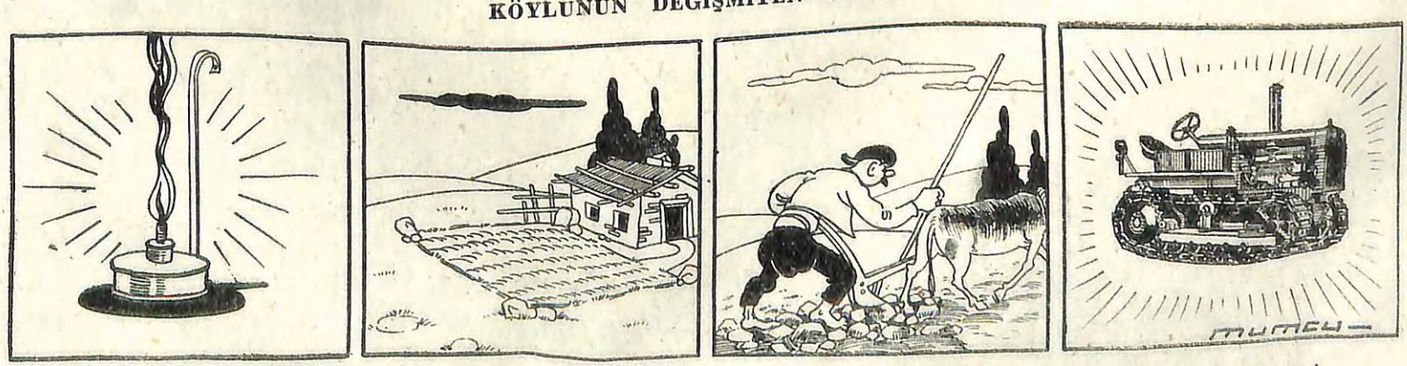

Aydınlanacak vasıtası... *Yatacak barkı...* *Sürecek makinesi...* *Görecek rüyası!*

FIKRALAR

PAZARLIK

— Beni seviyor musun?

— Çok..

— Uzun müddet sevecek misin?

— Ölünceye kadar.

— Peki ama, uzun müddet yaşıyacağın ne malûm?

KOLAYLIK

Romancı Esat Mahmut Karakurt, Fransa intıbalarını anlatıyordu:

— Bilirsiniz, ben Fransızcayı pek iyi bilmem. Fakat öyle kolay bir lisan ki, insan hiç sıkıntı çekmiyor. Meselâ bir gün iki portakal alacaktım. Fakat Fransızca «iki» nasıl denildiğini bir türlü hatırlayamıyordum. Portakalcıya gittim: «Üç portakal» dedim. Adam üç tane verdi, birini iade ettim. Gördün mü ne kolay dil!

KÖTÜMSER

Profesör Şekip Tunç, iyimserle kötümseri tarif ediyordu:

— İyimserin tavuğu altı civciv çıkarsa, beşi ölse: «Çok şükür biri kaldı» der. Kötümserin altı civcivinden biri ölse: «Civcivlerin hepsi öldü, beşi kaldı,» der.

İYİLİK

Sabık şair Necip Fazıl Kısakürek hayatta insanın vazifelerinden birinin başkasını memnun edecek hareketlerde bulunmak olduğunu söylüyordu :

Dinliyenlerden biri sordu:

— Meselâ sen, ara sıra başkasını memnun eden bir şey yapar mısın?

Öteki cevpa verdi :

— Çok! Meselâ pazar günleri beni hiç sevmiyen insanlara misafir giderim; akşam olup ayrıldığım zaman öyle memnun olurlar ki!

MEMNUNİYET

Çalıştığı müessesenin müdüründen, istediği izni kolayca koparmış, on beş gün için bir köye çekilmişti.

Gitiğinin ikinci günü müdürden şu telgrafı aldı:

«İnşallah tatilinizden memnunsunuzdur. Biz çok memnunuz!»

HORTLAK

Mollanın biri imamın kızına âşık olmuştu, her gece el ayak çekildikten sonra sevgilisinin vuslatına koşardı. Kestirme olsun diye de daima mezarlıktan geçerdi.

Köylü ona bir ders vermek için şöyle bir plân kurdu: Bir çukur kazacaklar, içlerinden biri de beyaz bir örtüye bürünüp karşısına çıkacaktı.

Plân düşünüldüğü gibi tatbik edildi. Molla çukura düşünce beyazlı hayalet:

— Mezarımda ne arıyorsun? diye bağırdı.

Molla hiç istifini bozmadı, sordu;

— Peki ama, sen mezarından dışarıda ne arıyorsun?

NABZA GÖRE

Otelci yeni gelen karı-kocaya sordu :

— Gidiyor musunuz, geliyor musunuz?

— Anlamadım?

— Yani, seyahate mi çıkıyorsunuz, yoksa seyahatten mi dönüyorsunuz? Ona göre oda vereceğim. Seyahate çıkıyorsanız en rahat odayı istersiniz ve istediğim parayı verirsiniz. Seyahatten dönüyorsanız en kötü odada bile dinlenebilirsiniz ve kesenize daha elverişlidir.

BEREKET

Kabataş ve Boğaziçi Liseleri edebiyat öğretmeni Hıfzı Tevfik, yolda sekiz çocukla gördüğü arkadaşının elini sıkarken hayretle sordu:

— Maşallah! Bunların hepsi senin mi?

Mesut baba cevap verdi:

— Benim sayılır. Dördü ilk karımın ikinci kocasından, dördü de ikinci karımın ilk kocasından.

HAVASINA GÖRE

Heccav Hüseyin Rıfata arkadaşları pek soğuk nükteler yaptığını söyliyerek tenkit ediyorlardı. O, kendisini şöyle müdafaa etti:

— Görüyorsunuz : havalar sıcak. Böyle havada biraz soğukluk lâzım.

— Peki ama, dediler, sen kışın da o kadar soğuk nükteler savurursun ki!

O zaman Hüseyin Rıfat güldü:

— İyi söylediniz ya. O zaman da size havanın soğukluğunu duyurmamak isterim de, ondan!

BOY

Bizim Mecdi Sadrettin, yalnız iri kıyım değil, hayli uzundur da. Bir doksana yakın boydadır.

Geçen gün Aka Gündüze bir arkadaşı sordu:

— Mecdi Sadrettini tanır mısın?

Aka Gündüz, hemen ayağa fırlayıp sandalyanın üzerine çıktı, kolunu yukarı kaldırarak:

— Tanımaz olur muyum! dedi. Bu kadarcıktan beri tanırım!

KOKU

Ziraatin fennileştirilmesi lüzumundan bahsediliyordu. Hacı ağa dinledi, dinledi. Sonra:

— Peki ama, dedi. Yapma gübre ne işe yarar! Kokusu yok ki!

— Kokusu olup da ne olacak? diye sordular.

— Ne olacağı var mı! Ekinler, fasulyalar hangi kokudan kaçmak için yükselecekler?

FELSEFE

Ticarethanesindeki memurlardan birinin yaptığı hataları anlatıyordu :

— Birader, dedi. Ben bu kadar sersem herif görmedim.

Dinliyen arkadaşı:

— Peki, dedi. İşine son versene. Nasıl tahammül ediyorsun?

Patron, tevekkülle başını salladı:

— Böyle bir adam kendi kendine bütün bir ömür boyunca tahammül ettikten sonra ben bir kaç sene tahammül edemez miyim?

REÇETE

Doktor hastaya bakanları paylayordu:

— İstirahati tammeye ihtiyacı var demedim mi ben size? Hasta kendini müthiş yormuş. Ne yaptı?

Hastanın başındakilerden biri ezile büzüle cevap verdi:

— Hiç, efendim. Yalnız, meraklıdır da.... Sizin verdiğiniz reçeteyi okumaya kalktı.

SATILIK YALI ARSASI

Üsküdarla Kuzguncuk arasında sahilde her türlü inşaata müsait güzel bir arsa satılıktır. Müracaat: 20715

HER NEVİ
STİL MOBİLYA
DEKORASYON
BEYOĞLU

Sayı: 163

Sahibi ve yazı işlerini müdür
idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

— Korkarım benim de suyumu çıkaracak!